

הוא אנס אותה כמה פעמים בלילה אחד בחדר־אשפה וחדר השינה הכרטי שלה, כשהוריה ישנים בחדר הסמוך - העונש שהוטל עליו מסתכם בארבע-עשרה שנות מאסר

14 שנות מאסר הן העונש המכסימלי על אונס. רונן ששת, בן 39, נענש בימים אלה בבית־המישפט המחוזי בתל־אביב בעונש מכסימלי זה. הגבר הצנום והקרח למחצה אינו יושב לרגע בשקט. באולם בית־המישפט התנהג בצורה מוזרה. הוא התערב בעדויות, צעק על סניגורו, ניסה ללמד את השופטים, ור לפעמים הפנה מבטו לקיר ושקע. כמה וכמה פעמים נאלצו השופטים לסלקו מן האולם בגלל הפרעות חוזרות ונשנות, והמשיכו את המישפט בלעדיו. כאשר שומי עים על עברו וילדותו של ששת, קל יותר להבין את התנהגותו. הוא נולד ב־1944 בצרפת, בשם ז'אן

הפכו אותו לאימפוטנט. הוא יכול היה להגיע לזיקסה, אך שפיתח חורע השתהתה ארוכות. ביולי 1980, הפסיק ששת ללכת לרופא, ומאז לא נטל את התרופות. בלילה של הארבעה בפברואר השנה, ביום הולדתו ה־37 של הנאשם, הוא הרגיש עצמו אלים, נרגש ומרוגז. הוא יצא לחוצות העיר הקרה והגשומה, ושוטט לו בסביבות רחוב אבן־גבירול. בערך בשעה אחת אחרי חצות ראה צעירה נמוכת קומה, שממחרת לדרכה ברחוב השומם. הוא קרא לה בקול: "רינה, רינה!" ותפס אותה. הצעירה, בוגרת תיכון, ילידת תל־אביב בת 22, אמיצה וקרת־רוח, ניסתה לצעוק

להרגם אם הצעירה תעיר אותם, ולכן המשיכה לשותק. היא חששה מאוד לחיי הוריה שהם אנשים קשישים וחולים. לא צעקתי מכיוון שבפעם הראשונה כשתפס אותי ברחוב ניסיתי לצעוק, והוא התחיל לרעוד מזעם והסביר לי בצורה מאוד מפורשת וברורה כי בפעם הבאה שאני אפתח פה ואצעק הוא פשוט ירצח אותי על המקום, ויטמין אותי בחולות בתיים. אני לא רציתי לסכן את חיי ואת חיי הוריי. רציתי רק להיפטר ממנו ולקרוא למיטרה. אני לא אסכן את חיי ואהפוך נכה בגלל בן־אדם כזה. יכולתי בהחלט לצאת מהסיפור הזה גוויה מתה, ועשיתי הכל כדי שזה לא יקרה לי". סיפרה הי צעירה בבית־המישפט.

בחדרה, על מיטתה, המשיך ששת לא־נוס את הבחורה ודרש ממנה להיענות לכל דרישותיו. כאשר האיר השחר, שאלה את ששת אם הוא רוצה קפה, והסבירה לו היכן מונחים כלי הקפה במטבח. ברגע שיצא מהחדר רצה יחפה וברחה לחדר המדרגות. היא פגשה שכנה ואמרה לה כי בדירה נמצא מטורף אלים, והמשיכה במרוצתה לעבר קונסוליה וזה הנמצאת ברחוב ושם התקשרה למוקד המטרה. עוד בטרם הספיקה לחזור לכיוון ביתה ראתה ניידת מיטרה, שממנה ירד שוטר שעצר את רונן בפתח הבית. כאשר ראה אותה האנס החל קורא לה בשמה וצועק ומתחנן שתבוא לעזרתו, והיא, מפוחדת עד מוות ברחבה כריצה מהמקום. בתחילה טען סניגורו של ששת, עורך הדיון יצחק וינוגרד כי הנערה הסכימה, ובעצם היא שפיתחה את ששת לעלות לדירתה. אך במהלך הדיון שינה כיוון, וטען כי מרשו חסר כוח־גברא בגלל ה־תרופות המרגיעות שאותן הוא לוקח, ולכן לא עשה את כל המיוחס לו.

הסניגור גם תקף את המתלוננת: "כ־צד זה, בחורה צעירה הולכת לה לבדה ברחובות השוממים אחרי בילוי עם גבר, ואינה חוששת? הרי זוהי הזמנה לאונס. וכיצד יתכן שהיא מותקפת שעות רבות וגאנסת בלי להשמיע אפילו צעקה?" שאל הסניגור, וניסה להטיל דופי במתלוננת.

תדהמה אצל

השופטים

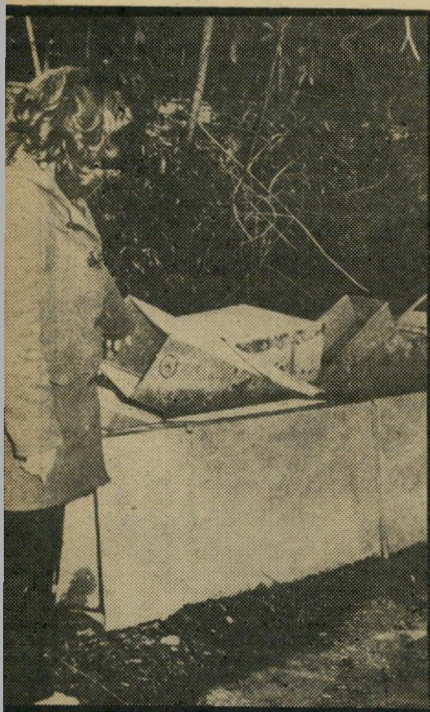
בית־המישפט כינה טענות אלה "מאסות ודוחות. הסניגור מנסה לעזר רר רושם שנערה שאינה מפקדת ללכת לבדה בלילה — כמוה כהמנה מיוחמת ה־מחפשת זכר." חוסר התנגדות פיסית מוס־בר על־ידי בית־המישפט בכך, שהצעירה חשבה כי הנאשם הוא הולך נפש מסוכן והיא פחדה לחייה וחיי הוריה. השופטים התייחסו גם לחוות־הדעת של המפקחת הניה רותברד, מצוות המיטרה המטפל במיקרי אונס. המפקחת שהיא בעלת תור בפסיכולוגיה, שותחה והרגיעה את המתלוננת, ורשמה דו"ח לאחר המיקרה. אחרי שמיעת כל הראיות הרשיע בית־המישפט את הנאשם בכל האשמות ש־יוחסו לו. ואז, בעת הטיעון לעונש, קם התובע, אברהם לנדשטיין, ממקומו ואמר לבית־המישפט: "כעת הסתיים החלק ה־קשה ביותר לתובע. עד כה, בגלל חוקי הפרוצדורה, נאלצתי לשמור בחוכי את העובדה כי לנאשם עבירה קודמת של אונס. למרות שידעתי כי יש סיכוי שהוא ייצא זכאי, אך בשלב זה אני יכול כבר לגלות זאת לבית־המישפט, כדי שיתחשב בכך לקביעת העונש".

אפשר היה לראות על פני השופטים את תדהמתם הרבה. אונס אכזרי כזה שנגלה להם מעובדות החקיקה היה חמור דיו ללא תוספות, אך העובדה כי אותו אדם כבר אנס אשה לפני חמש שנים, והעונש שהוטל עליו לא הרתיעו ולא לימדו דבר, חייב אותם להטיל הפעם את העונש המכסימלי הקבוע בחוק.

כאשר ייצא הנאשם מבית־הסוהר בפעם הבאה הוא יהיה גבר בגיל חמישים ויותר, אז, יש לקוות, הוא יוכל להתגבר על יצריו המיני המפותח, שגרר אותו להרפת־קת פליליות כל חייו. **איילנה אלון**

הנאנסת בשיחזור המישפטי
"חשבתיו שהוא פסיכופאת מסוכן..."

יד פתייהאשפה

"הוא אמר שהוא מחבורת הכרם..."

כפתח ביתה עם שוטרת

"אני בשביל טיפוס כזה לא רוצה למות..."

ז'אק ביונסק (יום ששי בפולנית — לכן תירגם את שמו לששת). הוריו, יהודים פולנים, נספו בשואה עוד לפני שמלאו לו שנה.

עד גיל שבע התגלגל במישפחות אומ־נות ובמוסדות לילדים שאיבדו את הוריהם במלחמת־העולם. ב־1951 עלה לארץ במיס־גרת עליית־הנוער. מהלך חייו בארץ אינו ידוע, אך כמה שנים שהה במוסדות סגר־רים בגלל מחלת־נפש. הוא הסתבך עם החוק בעבירות שונות של אלימות והפך נרקומן. יש לו הרשעות שונות על עבירות נגד הרכוש ועבירות מין. הוא נידון ל־תקופות מאסר קצרות על סרסרות לזנות ועל מעשה מגונה.

הוא הועמד לדין באשמת אונס ונענש בארבע שנות מאסר. על כך נוספו שנתיים מאסר על תנאי קודמות. בית־המישפט העליון שדן בערעורו, שמע על עברו וקבע: "עומד לפנינו אדם אומלל, שלא עמדו לו כוחותיו הנפשיים כדי להתגבר על ייצורו". כדי לעודדו לעלות על דרך הישר, ובתחשב במצבו הנפשי הקשה, החליט בית־המישפט העליון להפוך את עונש המאסר על תנאי, שהוטל עליו, ל־חופף ליתר העונש.

בסוף 1977 שוחרר מבית־הסוהר. מאז הסתובב בתל־אביב, עבד בעבודות מזדמני, נות, ובשנת 1980 עסק במכירת המבורגרים במיונות בכיכר־דיזנגוף.

עוד בבית־הסוהר טיפלו בו הרופאים בעזרת סמי־הרגעה, המשככים את הדחף המיני ומרגיעים את האלימות. וגם אחרי שיחרורו מבית־הסוהר המשיך לבקר אצל יהודה הס. כדי להמשיך בטיפול. הכדורים שנטל הרגיעו את היצר המיני, אך לא

לעזרה, אך רונן לחץ בכוח על צווארה ואמר לה כי "יגמור עליה" אם תצעק. היא ראתה אותו נכנס להתקפת אלימות היסטורית, והבינה כי לפניה פסיכופאט חסר מעצורים. מאותו רגע גיסתה בכל כוחה לסיים במהירות את חלום הבלהות שנפל עליה בלב העיר (העולם הזה 2281). ששת גרר אותה לחדר אשפה סמוך, הצמידה לקיר ומישש את גופה. אחר כך המשיך והובילה לחדר אשפה אחר, שם פתח את רוכסן מכנסיה ועשה בה מעשה סדום.

משם העביר אותה לחדר אחורית של בנין אחר, וכאשר הסבירה לו כי היא נמצאת במחזור חודשי, וביקשה שיעזוב אותה, חיטט באבר מינה, שלף מתוכו את הטמפון וורק אותו על הארץ. הוא המשיך לעשות בה מעשים מגונים ולבסוף אנס אותה על ריצפת החדר, כשהוא תופס בכוח בידיה ומאיים לרצחה.

במשך כל אותו זמן התהלך בפניה כי הוא מסומם ושיכור, כי בילה שנים רבות בבתי־סוהר והוא אחד מראשי חבורת־הכרם הידועה לשימצה. הוא איים להרוג אותה ואת הוריה אם לא תעשה כרצונו. אחרי האונס האחרון היו כבר קרובים מאוד לביתה של הצעירה. היא ביקשה ממנו שוב להניח לה ללכת, אך הוא הסביר כי הוא ג'נטלמן, ולא יתן לבחורה ללכת לבדה בלילה. לכן להניח אותה עד דלת ביתה. כאשר אמה להיכנס הי־ביתה ביקש שתביא לו כוס מים. ברגע שפתחה את דלת הדירה הסתער פנימה ונכנס לחדרה.

הוריה של הצעירה, בדירתם היא מת־גוררת, ישנו בחדר השני. ששת איים